

16.36x23.32	1	עמוד 20	שבוע ישראלי	14/06/2023	86549982-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790					

כאן ועכשיו / עיריית לינור

ההפגנות של הישראלים באמריקה: חרדת החמצה

הישראלים בחו"ל מרגישים שהם מפסידים את האקשן האמיתי, אז במקום קפלן הם נטפלים לח"כ או לשר שהגיעו לביקור • מתי ישובו אל המדינה שעבורה הם נלחמים? אל תטריחו אותם בזוטות

מאת עיריית לינור, ישראל היום

מצעד ההזדהות עם ישראל בניו יורק בשבוע שעבר סיפק לחבר'ה הבינלאומיים שלנו הזדמנות להצטרף גם לפעילות הקומונדו של המחאה המקומית, קרי: הטרידה אלימה וקולנית של חברי הקואליציה שהגיעו לארה"ב, רדיפתם לכל אירוע, תליית שלטים בתוך וליד בני מלון שבהם שהו, וכמובן תקרית "חטיפת המגפון" המפורסמת, שבמהלכה פעילה מקומית עקבה אחר ח"כ בארה"ב, מחבר, יש סירית מאורגנת של שוחרי אקשן שתמיד ישמחו לזחוח איזה חבר קואליציה יושב על איזה ספסל באיזה פארק. בראיון ל"הארץ" סיפרה אחת הפעילות, שני גרונות-לובוטון, "אני יכולה להזניק מפגינים חוך עשר דקות לכל מקום".

בכתבות שהתפרסמו על החברים המסורים הללו, נשמרה עננת ערפל סביב פרטי שהות שלהם במדינות הנכר, ולכן אין לדעת אם בכונתם לשוב ארצה או לא. אך כיוון שחלקם הצביעו ברגליים וקבעו את מגוריהם במדינה אחרת, אפשר היה לצפות שישקיעו את אנרגיות הצדק שלהם במחאות נגד חוקי המדינה שהם מתגוררים בה או שיחזרו לחיקה של מדינת ישראל, כאן יוכלו להפגין כאוות נפשם. ובכל זאת מרגש לראות איך הניתוק מישראל אינו סופי: הם עדיין רוצים להשתתף, לראות שהם עדיין איתנו. ואולי המקומיים לא מזמינים אותם למסיבות, אז הם מארגנים מסיבה משלהם.

אחת לכמה זמן יוצאים אמנים ישראלים לסיבוב הופעות בחו"ל. לרובם אין ציפיות להתחבב על המקומיים ולשגר להיטי למצעד המכירות של הבילבורד. כששלמה ארצי הופיע במדיסון סקוור גארדן בניו יורק - הוא דיבר אל הקהל בעברית ושר בעברית. מי שבאו לראות אותו היו מקהילת היורדים המקומית, שאולי התארוחו כבר במדינתם החדשה ואולי עוד לא החליטו מתי, אם בכלל, ישובו לארץ. הופעה של זמר ישראלי אהוב עזרת להם להרגיש בבית - זה שוויתרו עליו למעשה, אך לא תמיד להלכה.

כך גם ההפגנות במלוא המרץ נגד הרפורמה. כמו התייצבות בהופעה של זמר ישראלי, גם הן ביטוי לגעגועים הביתה. אימוץ השפה האפוקליפטית, ה"פשיזם", ה"דיקטטורה" ו"קץ הדמוקרטיה" מחזק בדיעבד את בחירתם. כך אי אפשר להאשים אותם שנטשו את החלום הציני: הנה תראו, סובבנו את הראש לשנייה - ובמקום ציונות יש לנו דיקטטורה. הם שוכחים, כמובן, שמי שצופה בכל זה הם לא החבר'ה מהשכונה, אלא הגוי, שרגשותיו כלפי ישראל מבוססים על תשתית שונה לחלוטין.

אלא שגל זה הוא תרופה זמנית נגד הגעגוע ילדיהם, שנולדו ונדלו הרחק מקיסריה - זו של ארצי וזו של נתניהו - לא יתעניינו בזה ולא בזה. הם ישמעו מוזיקה אמריקאית, יצביעו לדמוקרטים או לרפובליקנים, ולא בטוח שיתחננו עם יהודים. ודאי שלא יבואו עם אמא ואבא להפגנות נגד שינוי שיטת המשטר במדינה רחוקה שאבא ואמא עזבו. נגד זה שום מגפון לא יעזור. תורידו את השלטים, שובו הביתה.

לא משבש את הרצון של חלק מהם להרגיש שייכים לאקשן הישראלי. ומה יותר אקשן מאשר ההפגנות נגד הרפורמה?

כבר מהשבועות הראשונים נראה היה כי יש ישראלים בנכר שחווים את הרגש שנקרא בקיצור FOMO - ראשי תיבות של *fear of missing out*, ובעברית: חרדת החמצה. מדובר בתחושה המעצבת שהמסיבה נמצאת במקום אחר, ואנחנו לא מוזמנים או לא נספיק להגיע. בכל זאת ניסו שלחיתו בגולה להראות שגם הם חלק מהאירוע המסעיר. בפרבואר דיווח "הארץ" על התכנסות ישראלים שחיים בניו יורק להפגנות בליכר וושינגטון, מול הקונסוליה הישראלית. ואף הרחיקו לברוקלין כדי להפגין מול ביתו של

במהלך ההיסטוריה ניסו אוהבי העם היהודי - ולעיתים גם שנאוי - למצוא לו מקום מגורים שירחיק אותו מסכנה או מעיניהם ומידיהם העיונות של הגויים. את תוכנית אוגנדה של הרצל משנת 1903 רובנו מכירים או לפחות שמענו עליה. הרצל אמנם לא התכוון לייסד שם את הבית הלאומי לעם היהודי במלואו, אבל קיווה לפחות להשתמש בתוכנית כמקלט זמני ליהודי אירופה הנרדפים. אחרים ראו בה לפחות הכנה מגבשת לקראת הדבר האמיתי. תחליף בן זמננו ל-40 שנה במדבר.

הרצל לא היה היחיד או הראשון. ב-1825 ניסה עיתונאי יהודי בשם מרדכי עמנואל נוח להקים יישוב יהודי בשם "אררט" על אי בצפון מדינת ניו יורק בארה"ב. הוא קנה את האי, הניח אבן פינה, חזה כי המקום יוכל לאכלס בנוחות שישה מיליון יהודים, וכיום אין בו אפילו בית כנסת. נוח המאוכזב הסיק מסקנות מהכישלון והעביר את תמיכתו אל הקונספט הנושן של בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל.

כל זה הוא תרופה זמנית נגד הגעגוע. ילדיהם, שנולדו ונדלו הרחק מקיסריה - זו של שלמה ארצי וזו של נתניהו - לא יתעניינו בזה ולא בזה. הם ישמעו מוזיקה אמריקאית, יצביעו לדמוקרטים או לרפובליקנים, ולא בטוח שיתחננו עם יהודים

המנטור הדמוקרטי צ'אק שומר. גם ליורדים, כמו לפעילי המחאה בארץ, יש קבוצות וטסאפ תוססות, מארגנים חרוצים וסניפים בערים שונות. הפגנות נערכו גם במיאמי, בושינגטון ובבוסטון.

בחודש מארס כבר הוצפנו בכתבות מארבע קצוות תבל: הפגנות של ישראלים בפריז, במדריד, בסיני ובולונדון. גם הון מכמיר הלב ביותר של יורדים - אלה שמעדיפים את גרמניה על

פני ישראל - ארגן הפגנות לכבוד ביקורו של נתניהו במדינתם החדשה, ליד שער ברנדנבורג בברלין, כולל מיני-מצעד שפחות. אמנם ההפגנות בחו"ל לא מצוידות בכל הארסנל של מגילות עצמאות בגודל בניין רב-קומות וכרזות ענק של נתניהו בדמות פרעה - אין מספיק אנשים שישאו אותן - אבל שלטים על דיקטטורה ופשיזם? הן, בהחלט.

מדינות יהודים חלופיות לא הוקמו, אך קהילות יהודיות בגולה - יש ויש. יש ישראלים שירדו מהארץ באופן סופי ורשמי, התארוחו במדינה אחרת, וברוך השם לא

צריכים להתלבט לאיזו מפלגה ישראלית להצביע. יש כאלה שנמצאים ברילוקישן שמועד פקיעתו לא ידוע. אפשר היה לצפות משני הסוגים שיעסקו בענייניהם כאורחי המדינה שבה הם חיים ומגדלים את ילדיהם. ויגורו לנו לנהל את חיינו האזרחיים במדינה שבה אנחנו עדיין מתעקשים לגור. אבל מחבר כי הריחוק מהארץ